

VIITORUL ROL

ANCA NECULCE-MAXIMILIAN

Anca Neculce Maximilian a absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” în 1960. Actrița a migrat prin mai multe teatre din țară, printre care trei Naționale (Craiova, Timișoara, Cluj-Napoca, unde lucrează și azi) și alte numeroase scene ca cele din Galați, Constanța, Ploiești, Tg. Mureș. Anca Neculce Maximilian s-a impus încă de la începutul drumului său artistic, când, în 1962, la Concursul tinerilor actori, a fost laureată pentru rolul Ioana din spectacolul *Cazul studentului Lotreanu* de Radu Teodoru. În toate teatrele prin care a trecut, tinerele actrițe i s-au încredințat mereu partituri grele, roluri care dau prestigiu unei cariere. De la tragedia antică (*Andromaca* din *Troienele* lui Euripide) la dramaturgia clasică universală: *Fedra* din piesa cu același titlu a lui Racine; *Julietta* (*Romeo și Julietta*), *Hermia* (*Visul unei nopți de vară*), *Beatrice* (*Mult zgomot pentru nimic*), *Olivia* (*A 12-a noapte*) de Shakespeare, *Silvia* (*Jocul dragostei și al întâmplării* de Marivaux), *Faustina* (*Istețimile lui Quinola* de Balzac), *Giaccinta* (*Pasiunile pentru vilegiatură*) și *Lizaura* (*Cafeneaua*) de Goldoni, *Rebeca* (*Rosmersholm* de Ibsen), *Mașa* (*Trei surori* de Cehov), *Mira* (*Meșterul Manole* de Blaga), la dramaturgia contemporană: *Valea* (*Poveste din Irkutsk*) și *Lida* (*Bietul meu Marat*) de Arbutov, *Margareta* și *Wanda* (*Gaițele* de Kirîșescu), *Fata în albastru* (*Celebrul 702* de Al. Mirodan), *Anca-Ema* (*Fii cuminte, Cristofor!*) și *Lucia Hrisanide* (*Interesul general*) de Aurel Baranga. Rolul *Silvia* din *Acești îngeri triști* (Tg. Mureș) i-a adus o altă distincție (Concursul de dramaturgie românească contemporană din 1970). Apoi au urmat *Nuța* (*O pasăre dintr-o altă zi*) și *Gilda* (*Pisica în noaptea anului nou*), tot de D. R. Popescu; *Irina* (*Citadela sfărîmată*) și *Ioana* (*Surorile Boga*) de H. Lovinescu. Iată, așadar, numai o parte din rolurile care-i au

marcat talentul, de o factură originală, deosebită, atît în dramă cît și în comedie. În 1974 a obținut premiul I cu recitalul-spectacol *Cu mine zilele-ți adoagi* la Gala recitalurilor dramatice de la Bacău.

Din anul 1971, Anca Neculce Maximilian s-a integrat în colectivul Teatrului Național Cluj-Napoca, unde a devenit cap de afiș și este prezentă în mai toate reprezentațiile scenei clujene.

„Aș vrea mai întîi să evoc stagiunea care abia s-a încheiat, stagiunea pliuă de o muncă grea, frumoasă și creatoare, în care am trecut de la *A 12-a noapte* (regia Aurel Manea), la *Mutter Courage*, fără nici o pauză. Aici, am creat rolul mutei Kattrin, într-o concepție cu totul deosebită și interesantă datorată lui Alexandru Tatos. Pentru mine *Mutter Courage* a reprezentat una din cele mai frumoase și fierbinți perioade de repetiții. Dar o perioadă istovitoare fizic și psihic, așa încît, vacanța nu am simțit-o. Reîntoarsă în teatru, mă aflu distribuită în rolul dificil al Emiliei Marty din *Rețeta Makropoulos*, în regia lui Alexandru Colpacci, urmînd ca în paralel (și cum va fi posibil!) să repet și *Hedda Gabler*, partitura începută încă în stagiunea trecută.

Rețeta Makropoulos a lui Karel Capek mă interesează, ea și întîlnirea cu un regizor tînăr, cu care încă nu am lucrat — dar despre care pot spune de pe acumă că e fin, inteligent, cu bun gust și sensibilitate. Piesa solicită toate aceste date, nefiind simplu de realizat măsura exactă între fantast și real, registrul de joc special, care apare cel mai pregnant în personajul Emiliei. Umorul unor situații inedite, ironia de o anumită factură trebuie bine îmbinate și cu rafinement, aș spune, cu implicațiile filozofice pe care le presupune viziunea lui Capek în legătură cu timpul și valoarea lui pentru om. *Rețeta Makropoulos* nu este o piesă divertisment, cum, poate, ar putea părea la o privire superficială.

Hedda Gabler ridică azi o foarte complicată problemă. Îl iubesc enorm pe Ibsen, și cred că *Hedda* e una din cele mai dificile piese, de un interes special pentru publicul contemporan. E o partitură grea, unde e nevoie de mult rafinement, de forță interioară și totodată de forță de expresie pentru a sublinia ceea ce poate interesa astăzi, — în anul internațional al femeii — dintr-o asemenea specială psihologie feminină. Cum, însă, încrederea reciprocă între mine și Manea a devenit o veche și statornică legătură profesională, întotdeauna aștept cu emoție întîlnirile cu neprevăzutul pe care mi le oferă specialul lui talent. Aș mai adăuga, doar, că drumul către aceste roluri, drum obositor și plin de frămîntări, cere actorului o anumită liniște sufletească din care se poate naște acea specifică capacitate de concentrare și totală disponibilitate fizică. Deși trăim în secolul vitezei, cred că, în anumite situații, greșim cînd ne grăbim prea mult“...